

Egy ifjú és az édesanyja

Előfohász: „Kegyelem és békesség adassék nektek bőségesen az Atya Isten eleve elrendelése szerint a Lélek megszentelő munkája által az engedelmességre és a Jézus Krisztus vérével való meghintésre (IPt 1,2).” Ámen.

Gyülekező ének: 167. dicséret: „Jöjj mondjuk hálaszót...”

Fennálló ének: 264. dicséret 1. verse: „Áldjad én lelkem a dicsőség erős királyát...”

Fő ének: 264. dicséret 2-5. versei: „Áldjad Őt, mert az Úr...”

Köszöntés: „Illés ekkor fogta a gyermeket, levitte a felső szobából a házba, odaadta az anyjának, és ezt mondta Illés: Nézd, él a fiad! Az asszony így felelt Illésnek: Most már tudom, hogy te Isten embere vagy, és hogy igaz a te szádban az Úr igéje (IKir 17, 23-24)!” Ámen.

Lekció: Lukács evangéliuma 7. fejezet 11-17. versei: *„Ezután Jézus elment egy Nain nevű városba, és vele mentek tanítványai nagy sokasággal együtt. Amikor közeledett a város kapujához, íme, halottat hoztak kifelé, egy özvegyasszony egyetlen fiát, és a városból nagy sokaság követte. Amikor az Úr meglátta az asszonyt, megsánta, és így szólt hozzá: Ne sírj! Azután odalépett, és megérintette a koporsót. Akik vitték, megálltak, ő pedig így szólt: Ifjú, neked mondom, kelj fel! Erre felült a halott, és elkezdett beszélni; Jézus pedig átadta az anyjának. Félelem fogta el mindnyájukat, dicsőítették az Istent, és ezt mondták: Nagy próféta támadt közöttünk, és meglátogatta Isten az ő népét. Ez a hír elterjedt róla egész Júdeában és az egész környéken.”*

Előíma: Mennyei Atyánk, irgalmas Istenünk! Hálát adunk Neked, mert Te nem hagyod magára az embert a fájdalomban, és nem maradsz távol a sírök könnyeitől. Köszönjük, hogy Igédben látjuk: Te az élet Istene vagy, aki hatalmasabb a halálnál is. Úr Jézus Krisztus, ahogyan megálltál Nain városának kapujában, és megláttad az özvegyasszony fájdalmát, úgy kérünk most is: tekints ránk könyörületességgel. Te akkor is közel léptél, amikor az emberi remény már elfogyott, és kimondtad: „Ne sírj!” – mert Benned maga az élet szólalt meg. Kérünk, taníts minket is látni a másik ember fájdalmát, különösen az édesanyák könnyeit, akik veszteséget, aggodást vagy csendes terheket hordoznak a szívükben. És hálát adunk Neked, mert Te ugyanaz az Isten vagy, aki Illés próféta által is életet adott: ahogyan megérintetted a sareptai özvegy fiát, és az élet visszatért belé, ahogyan megmondattad: „Lásd, él a te fiad!” (IKir 17,23–24). Uram, hisszük, hogy Te ma is az életet munkálod ott, ahol már csak a remény

emléke maradt. Te felemeled az elesettet, megvigasztalod a gyászolót, és új kezdetet adsz ott, ahol lezártak tűnt minden. Áldd meg most az édesanyákat: akik örömben, és akik könnyek között vannak; akik életet adtak, és akik elveszítették gyermeküket; akik erősek, és akik fáradtak. És adj nekünk mindnyájunknak olyan hitet, amely rád bízva az életet és a halált, a jelent és a jövőt is. Jézus Krisztus nevében kérünk. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 395. dicséret 2. verse: „Szeretemben összeforrva...”

Textus: Lukács evangéliuma 7. rész 17. verse: „*Ez a hír elterjedt róla egész Júdeában és az egész környéken.*”

**Vasárnapot ünneplő keresztyén gyülekezet,
drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!**

A Lukács evangéliumában egy kis várost látunk, amelynek neve Nain. A neve azt jelenti: kedves, zöld legelő. Mégis azon a napon nem az élet képe jelenik meg benne, hanem a halál valósága. Egy temetési menet halad kifelé a városból, csendben, súlyos gyásszal, ahol minden lépés a veszteség súlyát hordozza. Egy asszony megy elől, aki özvegyként már korábban elveszítette férjét, és most egyetlen fiát kíséri utolsó útjára. Számára ez nemcsak egy temetés, hanem az élet teljes összeomlása, mert minden, ami megtartotta, most eltűnik az életéből. Ebben a helyzetben érkezik meg Jézus a városba tanítványaival együtt. Nem véletlenül, nem késve, hanem pontosan akkor, amikor az emberi remény már elfogyott. Jézus meglátja az asszonyt, és látja a fájdalmát, amely mélyebb minden kimondott szónál. Lukács evangélista hangsúlyozza, hogy Jézus megérinti ezt a helyzetet, mert megesik rajta a szíve, és nem marad kívülálló. Ekkor történik valami megrendítő: Jézus megállítja a menetet. Megáll az, ami emberileg megállíthatatlan. Megáll a gyász útja, megáll a halál rendje, és megszakad az a folyamat, amelyről mindenki azt gondolja, hogy visszafordíthatatlan. Jézus pedig megszólal, és azt mondja az asszonynak: „Ne sírj.” Ez a mondat nem emberi vigasztalás, hanem isteni jelenlét. Nem azt jelenti, hogy nincs ok a könnyekre, hanem azt, hogy a könnyek nem maradnak válasz nélkül. Drága Édesanya! A

vigasztalás eszköze Jézus, mint minden hívő édesanya gyermeke életében. Ne sírj! - ismerősek Jézus szavai? Használod őket, drága édesanya? A zúzóadások, törések, könnyes tekintetek, őszinte beszélgetések idején elhangzik ajkadról: „Ne sírj? Szótárod része gyermeked felé: a ne sírj? Nevelésed és neveltetésed része volt a ne sírj? Szolgálatod része a ne sírj? Jézus is sírt, amikor barátja, Lázár elhunyt (ld. Jn 11), vagy amikor Jeruzsálemet nem tudta Istenhez vezetni. (ld. Lk 19) Könyekre fakadt! Ne sírj! – hangos kiáltás. Ne sírj! – mélyreható ápolás. Ne sírj! – lelkes támogatás. Ne sírj! – bátorító felemelés.

Ezután Jézus odalép a koporsóhoz. A jelenlévők számára ez már lezárt történet, amelyben nincs több lehetőség. Emberi szemmel és emberi szívvel ez a vég. Jézus azonban a halotthoz szól, és azt mondja: „Ifjú, neked mondom, kelj fel!” Ez a szó nem emberi kívánság, hanem teremtő erővel bíró parancs, amely életet hív elő a halálból. És megtörténik az, amit senki nem várt: a halott felül, beszélni kezd, és visszatér az életbe. A gyermek a koporsóban – szörnyű látvány. Jézusnak nemcsak az élő édesanyához, hanem a holt gyermekhez is van szava. Hány és hány családban ez a valóság. Beteg a gyermekek. Halálán van a gyermekek. Vagy épp kijelentésként hangzik a súlyos valóság: Meghalt a gyermekem. Számomra nem létezik. Számomra halott. Jézus a halott gyermekhez is szól: Ifjú, neked mondom kelj fel! Halott gyermekek! Családok, amelyekben halott gyermekek vannak. Jézus szava feléjük: Kelj fel! Ébredj! Ébreszget Jézus, drága gyermek! Halott állapotodból akar életre kelteni. A halott gyermek el kezd beszélni. A néma, halott gyermek beszél Jézus csodája nyomán. Beszél. Kommunikál. A gyermekek, akik nem beszélnek, hány családban jelen vannak. A gyermekek, akik nem kommunikálnak, mennyire beszédes képet festenek egy-egy család életéről. Jézus ezután visszaadja a fiút az anyjának. Ez a pillanat nemcsak egy csoda beteljesedése, hanem egy élet helyreállítása is. Az asszony újra anyává válik, a gyász helyét öröm váltja fel, és a reménytelenség helyére hála lép. Istent dicsőíti a sokaság. Ez a történet arra is emlékeztet bennünket, hogy minden élet ajándék,

amelyet Isten ideiglenesen bíz ránk, és amelyért felelősséggel tartozunk. Anyák napján ez az élő és ható Ige különösen megszólít bennünket, mert rávilágít arra, hogy az anyaság nemcsak öröm, hanem sokszor félelem, aggodás és fájdalom is. Sok édesanya hordozza magában azt a csendes imát, hogy „csak ne történjen baj”, és sokszor csak a remény marad, amikor a helyzetek emberileg kilátástalannak tűnnek. Jézus azonban ebben a történetben azt mutatja meg, hogy nincs olyan mélység, ahol Ő ne lenne jelen. Visszaadja az édesanyjának a meggyódyult gyermeket. Mert Ő kapta. Mert egy ideig rá van bízva. Egy időre kapjuk gyermekeinket. Nem egy életre, hanem egy időszakra. Míg ifjak. Míg gyermekek. Nem az én gyermekem, hanem Jézusé legyen. Egy időre visszaadja, de nem örökre. Gondozni, őrizni és ápolni kell a gyermeket, hogy kedves és zöldelő legelő legyen, ne halott, nem kommunikáló gyermek. Nagy felelősség ez!

A történet végső üzenete az, hogy Jézus nemcsak egy bibliai szereplő, hanem élő Úr, Aki ma is képes megszólítani az élet legmélyebb helyzetein keresztül. Amit mi véglegesnek látunk, arra Ő életet tud mondani. Amit elveszettnek gondolunk, arra Ő helyreállítást tud adni. És ahol mi csak könnyet látunk, ott Ő reményt teremt. Jézus nem hír, hanem örömhír akar lenni a családjában, drága testvérem. Jézust nem hírből, hanem tapasztalatból kell megismerni. Jézus cselekvő Úr. Krisztus szolgáló Isten. Jézus a Megmentő, Aki rám talált. Jézus áldott orvos, Aki meggyógyította gyermekem. Jézus gyermeked orvosa. Egyedül Jézus, Jézus, Jézus. Ezért a kérdés ma az, hogy milyen hír kering Jézusról a családjainkban. Csak egy történet szereplője Ő, vagy élő valóság, Aki ma is képes megállítani a fájdalmat, és életet hozni a reménytelenség helyére. Nain története arra hív, hogy ne csupán halljunk Róla, hanem tapasztaljuk is meg Őt, mert Jézus nemcsak vigasztal, hanem életet ad. Ámen.

Utóima: Mennyei Atyánk, hálát adunk Neked Jézus Krisztusért, aki nem marad távol a mi fájdalmunktól, hanem belép a gyászainkba, megállítja a

reménytelenség menetét, és életet szól oda, ahol mi már csak befejezést látunk. Köszönjük, hogy Te ma is ugyanaz vagy, aki Nain kapujánál voltál: aki meglátja az özvegyeket, aki észreveszi a síró anyákat, és aki nem fordul el a megtört szívűektől. Urunk, most hozzád hozzuk mindazokat, akiknek különösen is vigaszra van szükségük: Imádkozunk az **özvegyekért**, akiknek a szíve üres lett, és akik csendben hordozzák a veszteség fájdalmát. Légy Te az ő támaszuk, és töltsd be azokat az űröket, amelyeket ember nem tud betölteni. Imádkozunk az **árváinkért**, akiknek hiányzik az apa vagy az anya ölelése, a biztonság hangja és a szeretet melege. Te légy az ő Atyjuk, és adj nekik otthont a Te szeretetedben. Imádkozunk a **nincstelenekért**, akik bizonytalanságban élnek, akiknek nincs biztonságuk, nincs támaszuk, és sokszor nincs reményük a holnapra. Te légy az ő gondviselőjük, és nyisd meg számukra a segítség útját. És különösen is imádkozunk azokért, akiknek már nincs **édesanyjuk**, és ez az anyák napja fájdalmat hordoz számukra. Te légy az ő vigasztalásuk, emléküik őrzője, és a hiányban is jelenlévő szeretet. Urunk Jézus Krisztus, kérünk, szólj ma is így: „Ne sírj!” Nem azért, mert nincs ok a könnyre, hanem mert Te ott vagy a könnyek között. És ahol mi már nem látunk tovább, ott Te adj életet, helyreállítást és reménységet. Áldunk Téged, mert Te ma is élő Úr vagy, aki nemcsak beszél az életről, hanem életet ad. Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok...

Adakozás: „Mint gyermekeimhez szólok: viszonzásul tárjátok ki ti is szíveteket (IIKor 6,13)!”

Áldás: „Boldog mindenki, aki az Urat féli, és az ő útjain jár. Kezed munkája után élsz, boldog vagy, és jól megy sorod. Feleséged olyan házad belsejében, mint a termő szőlőtő; gyermekeid olyanok asztalod körül, mint az olajfacsemeték. Ilyen áldásban részesül az az ember, aki féli az Urat. Áldjon meg téged a Sionról az Úr, hogy láthasd Jeruzsálem jólétét egész életeden át, és megláthasd unokáidat is! Békesség legyen Izráelben (Zsolt 128, 2-6)!” Ámen.

Záró ének: 398. dicséret: „Úr lesz a Jézus mindenütt...”

Ismeretlen szerző: Jairus leánya

És leesett az erős férfi a mester lábai elé.

Remegő karját remélve nyújtja felé, –

Zokogva kéri:

Beteg leányom

A halál csonka keze már megragadta,

Vissza nem adja...

De te erősebb vagy a halálnál,

Ha te a beteg ágya mellé állnál –

Jézus rátekint az esdeklőre.

Mint derült nap a komor felhőre:

Szivárvány születik belőle.

Tizenkétszer látta a rügy fakadásár

Forró könny öntözi arca tűzrózsáját,

Anyja könyje, csókja.

Oh, ha forró könyje, óh ha vére árán

Megválthatta volna a halál karjából,

Megváltotta volna.

De nem tehet érette semmit, semmit,

Csak remél, csak sír –

A beteg szívére teszi kezét,

Szemét arcára függesztve,

Minden bélyegzetét leste.

S figyelte az utca neszét,

A várt segítséget ide ér-e?

Vagy a csontkezű halál győz-e?

Minden zöreijre éled reménye,

Felcsillan könnyes szemének fénye.

„Uram, siess siess ne késsél

Szívem megszakad, megöl a kétség! ...

Aggódva a percekét számlálgatja,

Marasztaló szóval lányát szólítgatja:

Nézz reám, ölelj meg!”

Anyját átöleli görcsös szorítással.

Anyámnak szólítja pihegő sugással,

Homlokán veríték gyöngyei ülnek,

Orcái pirosra hevülnek,

Szelíd mosoly vonul ajkain végig

Még egy tekintetet vett anyjára

Édes szelíd tekintetet,

Melyet, áthatót kedveset,

Mint a nyugvó nap a kedves tájra...

Egész testében összerezzen,

S ajkáról a végső mély sóhaj ellebben...

... Fájó zokogás hat a földön az édig, –

A megtört anya szíve vérzik.

„Nincsen gyermekem, vége, vége,

Összetört szívem nagy reménye:

Az Úré az erő s a hatalom,

De ő nem könyörült fájdalmamon!

Halálos hírrel siet a szolga,

Ne fáraszd a Mestert! – lemondóan mondja

Hiába most már úgy is minden,

Leányod nincsen.”

Láttatok-e remény megtörni?

Lába meginog, szíve megrezzen,

Könnyje megéred nehéz cseppekben, –

De Jézus szól, nem szóllott soha senki szebben –

„Ne félj, csak higgy s megtartatik!...”

Nem fél, hisz, remél, ha Jézusra tekint.

De kétsége legyőzi megint,

Ha hazafelé fordítja szemét,

Már hallja a gyászolók zaját.

Már látja a fájdalmas anyát,

Már látja leánya hűlt tetemét...

Kínok keserű tengere,

Fájdalmak sötét fellege.

De mire Jézus szelíd szava hallszik:

A leány nem halt mg, csak alszik.

S mint fergeteg tör ki erre

Gúny, szidalom kétség egyszerre...

A pokol egész hada felszabadul

Szegény szíveket tépi vadul.

A Mester megfogja a leány kezét, – a leány felül,

Sötét éjre szép nap derül,

S elbúvik mind egymás után

A holló a halálmadár

S lecsendesül a szívek zivatarja

Ilyen erős a Jézus karja!